

stanoví v § 33 vyr. ř. pouze, že usnesení vyrovnacího komisaře, obsahující rozhodnutí o ohlášených nárocích vyrovnacího správce, jest doručiti dlužníku a vyrovnacímu správci, kteří mohou tomuto rozhodnutí rekursem odporovati u soudu vyrovnacího. Nezmiňuje-li se zákon o správci úpídkové podstaty, plyne z toho, že mu nepřisluší právo ku stížnosti do usnesení o nárocích, které vyrovnací správce jest povinen přihlásiti při skončení své činnosti, tedy v době, kdy správce konkursní podstaty není ani zřízen. Neprávem snaží se stěžovatel dovoditi svou legitimaci k rekursu z ustanovení § 2 konk. ř. o lhůtách, nelzeť o lhůtách k oprávněnému prostředku ve prospěch někoho mluvit v případě, v němž po zákonu dle usnesení nemá mu býti doručeno. Ustanovení § 2 konk. ř. odstavec druhý má ostatně, jak ze zákona vyplývá, na mysli lhůty jiné, totiž lhůty zvláštní v zákoně o vyrovnacím řízení zvlášť uvedené, a nikoli lhůty pro oprávněné prostředky. Citovaný předpis § 33 vyrovn. ř. odpovídá také ustanovení § 8 vyrovn. ř. Kdežto totiž uvalením konkursu na jmění dlužníka odňata jest mu úplně možnost disponovati volně s tímto jměním, není v řízení vyrovnacím tomu tak, nýbrž jsou mu pouze dle § 8 vyrovn. ř. uložena jistá obmezení při dispozici s jeho jměním. Pod obmezení tato nespadá dlužníkovu oprávnění odporovati rozhodnutí vyrovnacího správce, z čehož jest zřejmo, že zákonodárce vědomě obmezil okruh osob, ku stížnosti v tomto směru oprávněných. Pokud pak stěžovatel opírá svou legitimaci o předpis § 81 konk. ř., jest mu na to odvětiti, že nárok vyrovnacího správce byl upraven usnesením vyrovnacího komisaře, které dle shora uvedeného tím, že dlužník si do něho nestěžoval, stalo se právoplatným, a že tento nárok vyrovnacího správce, hledíc k § 23, druhý odstavec čís. 1 vyrovn. ř. náleží v konkursním řízení dle § 46 čís. 2 k pohledávkám podstaty konkursní, takže nějaké přezkoumání tohoto nároku vyrovnacího správce správcem konkursní podstaty dle § 81 konk. ř. odpadá.

Čís. 1106.

Příslušnost dle § 49 čís. 2 j. n. vztahuje se na všechny nároky nemanželské matky, jež tato uplatňuje na základě zákona v řízení sporném. Lhostejno, zda otěhotnění skončilo porodem živého dítěte.

(Rozli. ze dne 21. června 1921, R II 232/21.)

Žaloba o náhradu škody 13.720 K z duvodu svedení (§ 1328 obč. zák.) byla zadána na okresním soudě. Žalovaný vznesl námitku věcné nepříslušnosti, již soud první instance vyhověl. Důvody: Dle § 49 čís. 2 j. n. jest okresní soud výlučně příslušným pro spory o povinnostech, jež postihují ze zákona nemanželského otce vůči matce a dítěti. Mezi spory ty nenáleží též nároky, opírající se o § 1328 obč. zák. nový doslov, ježto dle něho upravuje tento § pouze nároky na náhradu škody, jež uplatňuje žena, jež byla trestným činem, listí atd. svedena k souloži. Všechny tak zvané povinnosti otcovské, jež byly před novelou v tomto § obsaženy, jsou nyní upraveny v právu rodinném (§ 167 obč. zák.). § 1328 obč. zák. upravuje ryzí nárok na náhradu škody bez ohledu na to, zda došlo k otě-

lotnější ženy. Již z obsahu žaloby vyplývá, že tu jde o pouhou žalobu o náhradu škody, a strany nevystupují tu jako otec a matka, ježto dle údaje žalobních porodila žalobkyně po dvakráte mrtvé dítě. Léčební výlohy pak, jichž náhrady domáhá se žalobkyně na žalovaném, povstaly teprve roku 1919, tudíž rok po té, kdy porodila podruhé mrtvé dítě, a nelze je proto pokládati za další výlohy, jež by snad byly povstaly slehnutím. Ježto zažalovaný nárok převyšuje 1000 K, jest námitka nepříslušnosti odvolná. Rekursní soud námitku věcné nepříslušnosti zamítl. **Důvody:** Rozepře o povinnostech, jež postihují po zákonu nemanželského otce vůči matce, náleží dle své povahy (§ 49 čís. 2 j. n.) na okresní soud. Výrazu »matka«, ač uváděn jest tam v souvislosti s dítětem, nelze rozuměti v ten smysl, že lze § 49 čís. 2 j. n. použiti jen tehdy, je-li tu matka a živé dítě, spíše rozumí se tu »matkou« žena, jež nemanželskou souloží otčhotněla a to bez ohledu na další průběh a zakončení těhotenství. Vlastnost »matky« dlužno přiznati dojista osobě, jež předčasně porodila (potratila) a bylo by nespravedливо, posuzovati ženu rozdílně dle toho, zda těhotenství mělo hladký průběh čili nic, kdyžtě o dítě, narodí-li se živé, zákon ještě zvláště pečuje. Nenarodí-li se živé dítě, jest ovšem výrok § 49 čís. 2 j. n.: »a k dítěti« bezvýznamným, leč trvají tamže označené povinnosti vůči »matce«. Kromě toho přiznává § 1328 obč. zák. osobě ženské, jež byla způsobem tam naznačeným pohlavně zneužita, náhradu utrpené škody (sr. § 506 tr. zák.), z čehož vyplývá, že nároky na náhradu za přestálé těhotenství, jež uplatňuje žena, otčhotněvší způsobem, v § 1328 naznačeným, tvoří právě zákonnou povinnost nemanželského otce vůči matce, pročtž spory takové náleží dle § 49 čís. 2 j. n. na okresní soud. Ne j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Soud odvolací sdílí názor druhé stolice a poukazuje stěžovatele na podstatně správné důvody napadeného usnesení, jež dovolacím rekurssem nebyly vyvráceny. K jeho vývodu se podotýká, že § 49 čís. 2 j. n. mluví všeobecně o závazcích nemanželského otce vůči matce ze zákona a nerozeznává povinnost otce, nahraditi matce útraty porodu a jejího zaopatření za prvních 6 týdnů od závazků dle §§ 1295 a násl. obč. zák. a dle § 506 tr. zák., pročtž nutno za to míti, že pod ustanovení § 49 čís. 2 j. n. spadají veškeré nároky matky, jež tato uplatňuje na základě zákona v řízení sporném. (Viz komentář Neumannův str. 1710.) Že v tomto případě žalobkyně jest matkou ve smyslu uvedeného § j. n., druhá stolice správně uvedla a odůvodnila a že se jedná o nárok ze zákona, vychází z obsahu žaloby.

Čís. 1107.

Opatření Stálého výboru Národního shromáždění republiky Československé podle § 54 ústavní listiny ze dne 8. října 1920, čís. 586 sb. z. a n., o úpravě pachtovného z polních hospodářství a zemědělských pozemků a obnově drobných zemědělských pachtů.

Soudce musí za základ výpočtu přírážky položit tabulku A a za základ výpočtu nejvyšší meze tabulku B, aniž přísluší mu právo, správnost tabulek těch prozkoumávatí.